

René Guy Cadou

A HALÁL ÁBÉCÉJE

Beszélj halkan halál nehogy meghallja bárki
Ujjaiddal beszélj jöjj hát még közelébb
Mozdulatod hamu-köteleket bogoz ki
S könnyeket ők adják hangomnak erejét

Felismerlek bizony. Nem változott a nyelved
S kezed amely apám homlokára simult
Érted mondtam búcsút gazdag fedélzeteknek
S tenger-dűlőknek: ott kéklő és mély az út

Ölelkezve megyünk most az őszi ködökbe
Húnyt utcáknak során ahol a kés forog
Fekete tavakig hová más sose jönne
Siessünk ó halál késik az ég amott

Jó barátoknak a mellkasom felajánlom
Ők hoznak levegőt áldásos meleget
Dombok gyomrában hadd görgessen majd az álom
Állatárnyaktól én ugyan nem rettegek.

Ne marasztalj te láng elfújom mécsed immár
S kigyúló arcokét mert szíjták éhemet
Hadd csusszanok tovább. Puha kövek elég már
Emeljétek tudóm úgy lélegezhetek.

Lackfi János fordítása

(Holmi, 2002/1.)

René Guy Cadou

A TENGER CSAVARGÓI

A tenger szűk sikátoraiban
Elvadult telkeken hol bogáncs hajt lilán
Mikor a lebukó nap vadszamárként nyerít s a
Legelső hajólámpa üvegszemét gurítja
Hangapillák alatt ködös tájak iránt
A két gyerek kinek vagyona csak az arca
S pár könnyed mezteláb alig emberi már
Perszelő tengeri kagylópadlón tapadva
Mely kőnehéz akár körutakon a nyár
E kettő megy cipel kincseik látomások
Az elkötött ladik padjára másznak ők
Mintha csak messzire sodorhatna az álom
Nyálhab vádolja meg a két menekülőt
De bármily boldog is az erőpróba fáraszt
Ha nekifutsz megint lankaszt rövidezen
A két tolvaj belül érzi már az önvádat
S elszunnyad a ladikban mely sosem járt vízen.

Lackfi János fordítása

(Holmi, 2002/1.)